

Ige

Az ELET igéje

Lk 11, 20

„Közel van már hozzátok
az Isten országa.”

26 évvel ezelőtt, épp márciusban, Chiara Lubich, a kölcsönös szeretet élésére hívta meg a fiatalokat, mert biztos volt benne „így maga Jézus lesz közöttünk, a Mindenható. És tőle mindent remélhetünk.”

JÉZUS MINDIG KÖZTÜNK VAN

Igen, Jézus az Isten országa.

Mi tehát a mi feladatunk? **Tegyük meg mindent azért, hogy mindig közöttünk legyen.** „Akkor Jézus maga működik majd az országokban - folytatta Chiara -, mert bizonyos értelemben visszatér a világba, mindenhová, ahol éltek, és jelenvalóvá teszték őt kölcsönös szeretetetek, az egységetek által.

VESSÉTEK A BÉKE MAGVAIT

Megvilágosít majd titeket, hogy mit kell tennetek, **vezet, támogat, erőt, tüzet és örömet ad.**

Általa egyetértésre jut majd a világ körülöttetek, és szertefoszlik minden megosztottság.

NAGY DOLGOKAT FOGUNK LÁTNI

Legyen **szeretet** közöttetek és **vessétek el a szeretet magját a föld minden sarkában az emberek, a csoportok, a nemzetek szívébe** minden eszközzel, hogy eláraszsa a világot és megvalósuljon az a szeretetáradat, amiről időnként beszélünk. Ti is járuljatok hozzá, hogy megvalósuljon a szeretet civilizációja, amelyre mindenki vár. **Erre kaptatok meghívást. És nagy dolgokat fogtok látni.”**

Vágd ki és hajtsd össze!

Élet

JEAN LUIS vagyok, 16 éves.

ISTEN EREJE

Jean Luis „kishitű” fiatal volt. Bár keresztény, de családjának többi tagjával ellentétben ő kétkedett Isten létezésében.

Man városában lakott Elefántcsontparton, kisebb testvéreivel együtt, szüleiktől távol. Amikor a várost elfoglalták a felkelők, négy katona hozzájuk is berontott. Látva Jean atléta termetét, magukkal akarták vinni őt, hogy besorozzák.

A kisebb testvérei könyörögnek, hogy ne vigyék el, de hiába. A felkelők már éppen indultak volna vele, amikor a parancsnok hirtelen meggondolta magát, és mégis ott hagyta őt.

Mielőtt kiment, még odasúgta a legidősebb nővérüknek: „Meneküljetek, amilyen gyorsan csak tudtok, mert holnap visszatérünk”, és mutatott egy ösvényt, hogy merre induljanak. „Tényleg ez a jó út? Vagy ez csak egy csapda?” kérdezték maguktól a fiatalok.

Hajnalban pénz nélkül, de hittel a szívükben útra keltek. 45 kilométert gyalogoltak. Majd találtak valakit, aki fizetett egy teherautósnak, hogy elvigye őket a saját otthonuk felé.

Az út során ismeretlenek adtak szállást és élelmet nekik. A határon senki sem kérte az irataikat, így probléma nélkül hazaértek.

A édesanyjuk meséli: **Nem voltak túl jó állapotban, de a szívük túlcordult az Isten szeretetétől.** Jean Luis elsőnek kérdezte, hol van a templom, majd édesapjához fordult: „Tudod apu, a te Istened mégiscsak nagyon erős!”

Velünk is történt már valami hasonló?